

»Naa, til mig kunde du da egentlig nok have skrevet om den.«

»Jeg vilde netop, at I allesammen skulde tænke paa mig som paa en, der er død — for det er jeg jo i Virkeligheden. Det troede jeg forresten, I havde forstaaet.«

»Naa, hør nu! Du tager virkelig lovlig tungt paa din Tilstand, kære Ven! At du er syg, er jo sikkert nok, men —.«

»Anstreng dig ikke! Den trøsterige Tale ved Baaren kan du gerne spare dig. Jeg er kaput, du! Det har jeg længe vidst. — Og nu har vi talt nok om mig.«

Asmus Hagen saae ud af Vinduet og overvejede et Øjeblik. Saa gav han sig igen til at snakke i Øst og Vest om København og fælles Bekendte. Blandt andre nævnede han — ligesom tilfældigt — sin Kusine, den smukke Jytte Abildgaard; men da han saae, hvordan Vennen ved den blotte Lyd af Navnet lukkede Øjnene som for et altfor pludseligt og voldsomt Lys, bøjede han straks af og gjorde ham et Par Spørgsmaal om hans Søvn og Appetit.

Lidt efter sagde han:

»Jeg skrev paa det Kort, jeg sendte ind til dig, at jeg kom med godt Nyt. Er du ikke det mindste nysgerrig?«

»Ikke stort. Naar man hænger i Galgen, gaar Nysgerrigheden af En — veed du nok.«